

Koncessionshaveren, og saa vil der slet ikke være Tale om, at Noget sælges, og der vil være foregaaet en Transaktion, som ikke rammes af denne Anmærkning. Men, bortset deraa, forekommer det mig, at her er den administrative Competence endnu mere utvivlsom. Naar der ikke er Spørgsmaal om en almindelig Foranstaltning, men derimod Spørgsmaal om Bortsalg af et Jordareal, saa er det dog soleklart, at man bevæger sig i allerstængeste Forstand paa et administrativt Gebet, og det er unaturligt, at dette skulde overføres til Lovgivningsmagtens Competence. Hertil kommer, at det i Virkeligheden vilde være en saa unaturlig og urimelig Ordning som vel mulig, at nærværende Forsamling skulde beskæftige sig med, paa hvilke Bilkart et saadant Areal skulde sælges. Derfor er det Noget, der, ganske bortset fra det retlige Standpunkt, er afgjort, saa er det dette, at store Forsamlinger ere aldeles uskikede til at tage saadanne Spørgsmaal i deres Haand, og at man kan være sikker paa at faae en uheldig Afgjørelse, naar de skulde beskæftige sig dermed. Dette er Noget, som den daglige Erfaring bekræfter. Man vil se, at naar der er Spørgsmaal om, at en større Samling af Personer, jeg vil f. Ex. nævne et Aktieselskab, skal indlade sig paa Transaktioner af den Bestaaenhed, saa sker det aldrig, at den større Forsamling beskæftiger sig dermed, men det vil altid være Noget, som Forsamlingen overlader til dem, der forestaa Selskabets Administration. Hertil kommer ogsaa, at de Erfaringer, som vi have gjort i de foregaaende Samlinger, og ikke mindst i denne Samling, forekommer mig at maatte være. advaerende Exempler imod Forsøg fra vor Side paa at inddrage under vor Bestemmelse Ting, som efter den her bestaaende Lovgivning henhøre under den udoevende Magts Bestemmelse. Vi have nu været saa længe sammen og med de efter min Mening urimelige store Udvalg, der have været nedfattede, ere alle vore Arbejder skredne saa langsomt frem, at jeg tror, at ligesom man tidligere har været tilbøjelig til at sige, at de Sager skride langsomt frem, som ligge under Administrationens Virksomhed, saaledes vil den Tid være meget nær, saafremt den ikke allerede er kommen, da den Behandling, som dette Thing lader Sagerne blive til Del, vil blive fremstillet som endnu mere langsom end den, Administrationen nogensinde har givet Sagerne. Men naar Forholdet er dette, at vi med al Anstrengelse af vore Kræfter paa Grund af den Arbeidsmaade, vi nu engang ere komne ind paa, have megen Møje med at fremme med den ønskelige Hurtighed de Sager, som Lovgivningen har henlagt til vor Omfarg, saa forekommer det mig at være et høist uheldigt Dieblit til at gjøre Forsøg paa tillige at inddrage under os Ting, som utvivlsomt henhøre under Ovrighedsmyndighedens Afgjørelse.

Judenrigsministeren (Lobiesen):

Følge de Udtalelser, der fra forskellige Sider ere fremsatte med Hensyn til det af mig under Nr. 1 stillede Forslag, og de Henvendelser, der dels di-

rette, dels indirekte ere skete til mig om at udtale mig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Indenrigsministeren fremtidig kunde ville stille sig med Hensyn til Laxterne for indenrigske Telegrammer, tror jeg at maatte udtale, at der ikke med mig er ført nogenformelst Forhandling om, hvorledes jeg kunde tænke eventuelt at stille mig til slige Forhandlinger. Jeg er bleven mødt af det ærede Udvalg med to Forlangender, hvoraf det ene gik ud paa at omstøbe den Foranstaltning, der er truffen, og i Stedet for 50 og 25 Ore at sætte 66 og 33 Ore, og det andet gik ud paa at optage i denne Lov en Bestemmelse om, at Laxten skulde være den samme som den, der er fastsat ved Kongelig Resolution; men der er til mig ikke rettet nogen Opfordring om at forhandle om de Forandringer i den bestaaende Tilstand, som man fremtidig maatte anse for at være ønskelige, hensigtsmæssige og liggende i Forholdets Natur. Jeg vil kun udtale, at hvis der havde været rettet en saadan Opfordring til mig for de indenrigske Telegrammers Vedkommende, vilde jeg have kunnet give det Tilfald, at der ikke med Hensyn til Betaling for de indenrigske Telegrammer vilde blive foretaget Forandringer uden efter Overenskomst med Representationen, thi jeg ser ikke, at der i saa Henseende er nogen væsentlig Betænkelighed. Der er et Punkt i selve Anmærkningen, som maa siges at være mindre hensigtsmæssigt, og jeg gjør opmærksom derpaa, da jeg nu — det beider jeg erindret — for første Gang er bleven mødt med en Opfordring om at udtale mig om den fremtidige Stilling, som Regjeringen kunde indtage til denne Sag. Jeg sigter herved til Bestemmelsen om de 20 Ord og de 10 Ord. Det maa erkjendes, at medens Betalingen gjør et væsentligt Udslag med Hensyn til Budgettet, er Bestemmelsen om, hvorledes man vil udregne Laxter — enten efter Ord eller efter Bogstaver — Noget, der i Reglen afgjøres ved Forhandling mellem større Telegrafomraader, ved Konference mellem Stater, der støbe til hinanden, eller overhovedet Stater, der staa i telegrafisk Forbindelse med hinanden. Det er derfor i og for sig mindre hensigtsmæssigt at skulle gaa til Lovgivningsmagten med Hensyn til denne Side af Sagen, medens derimod Betalingen for enkelt Telegram i den indenrigske Korrespondance meget vel kan fastsættes i Overensstemmelse med Lovgivningsmagten, selvfølgelig dog ikke paa Finantsloven, men ved særlig Lov paa samme Maade, som vi have truffet liggende Bestemmelser ved Postloven. Jeg giver denne Udtalelse, fordi Opfordringen første Gang foreligger for mig her, og fordi jeg ikke vil have, at det skal staa paa mig at have ladet Noget usørgt for at opnaa en Overenskomst med det ærede Thing paa dette Omraade. — Jeg skal kun tillade mig en eneste Udtalelse med Hensyn til Forslaget under Nr. 9, en Udtalelse, som jeg blev foranlediget til at fremsætte ved en Udtalelse af